

derned. Det er, fordi de ikke har gjort Krigen med i 4 $\frac{1}{2}$ Aar. Thi naar man har det, har man faaet Forstaaelse af, at man ikke har nødig at tage Folk ud af deres Arbejdspladser, men kan klare sig med andre.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets § 1 (se Tillæg A. Sp. 2813)

vedtoges med 75 Stemmer mod 46.

Ændringsforslag Nr. 2 til § 2 af et Mindretal (Gamborg, Chr. Hansen, J. P. Larsen, Niels Petersen, L. D. Rasmussen, L. Rasmussen og Wilmann)

forkastedes med 75 Stemmer mod 47.

§ 2

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 3 om en ny Paragraf af samme

forkastedes med 75 Stemmer mod 46.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring af Lov Nr. 489 af 12. September 1919 om Statens Tjenestemænd.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2867).

Sagen sattes til Forhandling.

Søren Svendsen: Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa at udskyde Tidspunktet for Fremsættelsen af Lovforslag om Kontorholdsvederlag for Dommer- og Politimesterembeder. Efter Tjenestemandsløven skal der fremsættes Forslag til Kontorholdslov for de forskellige Institutioner, for at Rigsdagen kan faa et samlet Overblik over disse Udgifter og foretage en samlet Behandling af deres Fastsættelse. Det mener Justitsministeren ikke er muligt allerede nu for den her omhandlede Administrations Vedkommende, hvorfor han foreslaar, at Fremsættelsen først skal finde Sted efter 5 Aars Forløb. Der kan imidlertid være Spørgsmaal om, hvorvidt Udskydelsen skal

sættes til saa lang Tid, eller om den muligvis skulde sættes til kortere Tid. Overvejselsen heraf mener jeg rettest foregaar i Lønningsudvalget, og til dette Udvalg vil jeg senere foreslaa, at Lovforslaget henvises.

Friis-Skotte: Saaledes som det er udviklet af det ærede Medlem Hr. Svendsen, gaar det foreliggende Lovforslag ud paa, at Fastsættelsen af Kontorholdsvederlag for Dommer- og Politimesterembeder ved Lov skal skydes 3 Aar ud, idet man, som det hævdes fra Ministeriet, paa Grund af Embedernes korte Eksistenstid endnu ikke har Erfaring for, hvor stor Brug der normalt er for saadanne Udgifter, og man paa Grund af den herskende Præsumtion vanskeligt kan fastsætte Priser, der dækker en 5-aarig Lovperiode. Det er muligt, at den højtærede Justitsminister har Ret i denne Opfattelse, og at man maa gaa til en Udskydelse af Tidspunktet for Fremsættelsen. Hvorvidt de 3 Aar er nødvendige, er dog i saa Fald tvivlsomt, men hvis en Udskydelse er nødvendig for disse Embeders Vedkommende, vil den mulig vise sig at være paakrævet ogsaa for andre Embeders, idet det sidstnævnte Forhold, Præsumtionen, jo er fælles for dem alle. Jeg er derfor for saa vidt glad ved dette Lovforslag, som det nu kan give Anledning for Lønningsudvalget til en samlet Overvejelse heraf og af, hvorvidt den almindelige Bestemmelse i Tjenestemandsløvens § 40, at en samlet Kontorholdslov skal forelægges og vedtages i indeværende Finansaar, mulig bør forandres, saaledes at Forelæggelsen udskydes et eller to Aar. Det er imidlertid ikke udelukket, at man ved en efter Prisfald automatisk bevægelig Del af Kontorholdsudgifterne kunde komme ud over disse Vanskeligheder, og hvis man mener at kunne det, bør det sikkert forsøges, thi det er utvivlsomt i Statskassens Interesse at fastsætte disse og andre Kontorholdsudgifter efter en samlet Sammenstilling af de forskellige Embeder efter deres Betydning og Omfang. Det er utvivlsomt fordelagtigere end at betale de forskellige Udgifter efter Regning. Selv om det skulde ske, at en Embedsmand ved personlig Sparsommelighed med sine Kontorholdsudgifter skulde nyde nogen Fordel, er det sikkert mere fordelagtigt for Statskassen, end hvis alle Udgifter ganske roligt betales efter Regning. Jeg bemærker dog, at denne sidste Betragtning kun har sin fulde Gyldighed for den Del af Kontorudgifterne, som omfatter Kontorleje, Varme, Belysning, Papir, Porto o. s. v., medens den naturligvis ikke finder den samme Anven-